

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 86 0 Мал 049962 20 Рев
Бања Лука, 27.7.2021. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Виоланде Шубарић, као предсједника вијећа, Горјане Попадић и Биљане Томић, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља Фонд РС против туженог М.В. из Б., заступан по пуномоћнику З.Т., адвокату из М., ради регресног дуга, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Добоју број 86 0 Мал 049962 19 Гж од 23.12.2019. године, на сједници одржаној дана 27.7.2021. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се усваја, обје нижестепене пресуде се преиначавају тако што се тужбени захтјев одбија и обавезује тужитељ да туженом накнади трошкове поступка у износу од 1.475,00 КМ.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Модричи број 86 0 Мал 049962 19 Мал од 10.9.2019. године тужени је обавезан да тужитељу на име регресног дуга исплати износ од 780,00 КМ са каматом од 15.6.2018. године до исплате и да му накнади трошкове поступка у износу од 100,00 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Добоју број 86 0 Мал 049962 19 Гж од 23.12.2019. године жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Благовременом ревизијом тужени побија другостепену пресуду због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се ревизија дозволи и обје нижестепене пресуде преиначе тако да се тужбени захтјев тужитеља у цијелости одбије или да се исте укину и предмет врати на поновни поступак.

Одговор на ревизију није поднесен.

Одредбом члана 237. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“ број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13, даље: ЗПП) прописано је да ревизија није дозвољена ако вриједност побијаног дијела правоснажне пресуде не прелази 30.000,00 КМ. Ставом 3. наведеног члана је

прописано да и у случајевима када ревизија није дозвољена странке могу да поднесу овај ванредни правни лијек ако одлука о спору зависи од рјешења неког правног питања (процесноправног или материјалноправног) које је од важности за јединствену примјену права и равноправност свих у примјени права. Ако тражи примјену цитираног става, странка мора јасно назначити правно питање због којег је поднијела ревизију, уз навођење прописа и других извора права који се на њега односе, те мора изложити разлоге због којих сматра да је то питање важно за обезбјеђење јединствене примјене права и равноправности свих у његовој примјени (став 4. члана 237. ЗПП).

У конкретном случају тужени је у складу са одредбама члана 237. ст. 3. и 4. ЗПП ставио приједлог да се његова ревизија дозволи, истичући да ставови изражени у нижестепеним пресудама нису подударни са становиштем Врховног суда Републике Српске о праву осигуравајуће организације односно Фонда РС на регрес исплаћеног износа накнаде штете.

Цијенећи да су се остварили услови из члана 237. став 3. тачка 2. ЗПП, овај суд је ревизију дозволио.

Ревизија је основана.

Предмет овог спора је захтјев тужитеља да му тужени регресира износ од 780,00 КМ са припадајућим каматама, а који износ је тужитељ исплатио оштећеном лицу по основу осигурања од одговорности за штете причињене трећим лицима употребом моторног возила.

Расправљајући о овом захтјеву нижестепени судови су утврдили: да се дана 03.4.2018. године на локалном путу у мјесту Б., Општина М., десила саобраћајна незгода у којој је оштећено возило марке С. којим је управљао Д.М.; да се незгода десила тако што се наведено возило мимоилазило са возилом тужитеља марке Г., којом приликом је дошло до контакта ових возила; да је тужени потписао прекршајни налог којим му је за ову саобраћајну незгоду изречена новчана казна у износу од 50,00 КМ; да је у тренутку саобраћајне незгоде возило туженог било осигурано код Ц.о. д.д. М., али да тужени код себе није имао полису тог осигурања већ је службеним лицима, која су обавила увиђај на лицу мјеста незгоде, дао на увид полису Д.о. по којој осигурање почиње 03.4.2018. године у 24:00 сати; да је тужитељ процијенио да штета на возилу оштећеног Д.М. износи 780,00 КМ, који износ му је исплатио дана 15.6.2018. године.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање нижестепени судови су нашли да постоји регресни дуг туженог јер у моменту саобраћајне незгоде није код себе имао важећу полису осигурања па се има сматрати да је возио неосигурано возило. Ови судови сматрају и да је потписивањем прекршајног налога тужени признао да је крив за предметну саобраћајну незгоду те да исти није доказао да је штета мања од оне коју је процијенио тужитељ. Стога је тужбени захтјев усвојен позивом на одредбе чл. 154. ст. 1. и 2, 185, 186, 189, 192, 897. и 939. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ број 29/78, 39/85 и 57/89 те „Службени гласник Републике Српске“ број 17/93, 3/96,

39/03 и 74/04) у вези са чл. 8. и 10. ст. 5. Закона о обавезним осигурањима у саобраћају („Службени гласник Републике Српске” број 82/15, даље: ЗООС).

Одлуке нижестепених судова нису на закону засноване.

Потраживање тужитеља представља регресни захтјев за исплату коју је учинио лицу оштећеном у саобраћајној незгоди, а коју је проузроковао тужени управљајући моторним возилом. Нижестепени судови су усвојили тај регресни захтјев тужитеља и обавезали туженог као лице одговорно за штету.

Међутим, основано се у ревизији туженог истиче да нижестепени судови, одлучујући о регресном захтјеву тужитеља, нису имали у виду одредбе ЗООС којима је одређено у којим случајевима тужитељ има право на регрес према осигураном одн. одговорном лицу.

У смислу члана 2. ЗООС, осигурање власника возила од одговорности за штете проузроковане трећим лицима (тзв. осигурање од аутоодговорности) је један од видова обавезног осигурања у саобраћају. Фонд РС (тужитељ у конкретном случају) је правно лице у чијој је надлежности да покрива штете које не могу бити надокнађене обавезним осигурањем. Чланом 33. ЗООС је прописано да оштећено лице, коме је проузрокована штета употребом неосигураног возила, одштетни захтјев подноси тужитељу, који је дужан да му ту штету надокнади, након чега стиче право на регресни захтјев према возачу који није осигурао своје возило, под условом да је исти одговоран за настанак штете (чл. 51. - 54. ЗООС).

У овом случају је утврђено да је возило туженог било осигурано од аутоодговорности, али да у тренутку саобраћајне незгоде тужени код себе није имао доказ о томе (уговор о осигурању одн. полису осигурања).

У ревизији се оправдано указује да је погрешан закључак нижестепених судова да се, због чињенице што у моменту незгоде код себе није имао полису осигурања, има сматрати да је тужени у вријеме штетног догађаја управљао неосигураним возилом. Према члану 8. ЗООС, постоји обавеза возача да при вожњи код себе има полису осигурања одн. уговор о осигурању, које је дужан предочити овлашћеним службеним лицима на њихов захтјев. Непоступање по овој обавези представља прекршај за који се возачу може изрећи новчана казна у износу од 100,00 КМ (члан 63. став 5. ЗООС), али се ни у ком случају не може сматрати да је, због овог пропуста возача, његово возило неосигурано, као што и лице које има положен возачки испит, а код себе нема возачку дозволу, не може бити сматрано лицем које управља возилом без положеног возачког испита.

Како је у тренутку штетног догађаја возило туженог било осигурано код овлаштене осигуравајуће организације, тужитељ није био дужан да оштећеном лицу исплати накнаду штете. Дакле, тужитељ је платио нешто што не дугује и не може тражити да му тужени регресира исплаћени износ јер за то не постоји законски основ, слиједом чега су усвајањем тужбеног захтјева нижестепени судови погрешно примијенили материјално право.

Зато је ваљало темељем одредбе члана 250. став 1. ЗПП одлучити као у изреци.

Одлука о трошковима парничног поступка се темељи на одредбама чланова 386. став 1, 387. и 397. став 2. ЗПП. У смислу Тарифних бројева 2, 9. и 12. Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката („Сл. гласник Републике Српске” број 68/05), туженом су досуђени трошкови на име састава одговора на тужбу и заступања на 3 рочишта у износу од по 200,00 КМ, на име одсуства из канцеларије у износу од 375,00 КМ и на име састава жалбе у износу од 300,00 КМ.

Предсједник вијећа
Виоланда Шубарић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић